

Han Solo: Gwiezdne wojny - historie Pressbook

Czołówka:

Reżyseria:

Ron Howard

Scenariusz:

Lawrence Kasdan

Jon Kasdan

Produkcja:

USA

Czas Trwania:

135 Min.

Obsada:

Alden Ehrenreich – Han Solo

Joonas Suotamo – Chewbacca

Woody Harrelson – Tobias

Beckett

Emilia Clarke – Qi'Ra

Donald Glover – Lando

Calrissian

Thandie Newton – Val

Phoebe Waller-Bridge – L3-37

Paul Bettany – Dryden Vos

Reżyseria dubbingu:

Waldemar Modestowicz

Dialogi:

Jan Wecsilę

Obsada (polski dubbing):

Michał Klawiter – Han Solo

Tomasz Dedek – Tobias

Beckett

Agnieszka Kościelniak – Qi'Ra

Michał Żurawski – Lando Calrissian

Grzegorz Kwiecień – Dryden Vos

Monika Dryl – L3-37

Cezary Żak – Rio

Monika Krzywkowska – Val

Krystyna Tkacz – Lady Priday

OPIS FILMU:

Han Solo (Alden Ehrenreich) to outsider, który podróżuje przez galaktykę swoim statkiem. Podczas śmiałych eskapad w głąb przestępczego półświatka poznaje wspaniałego

Chewbaccę (Joonas Suotamo), swojego drugiego pilota. Spotyka też uzależnionego od hazardu Lando Calrissiana (Donald Glover). Wyprawa ta ukształtuje go na jednego z największych bohaterów sagi "Gwiezdných wojen".

O FILMIE:

Autor: Piotr Sitarski

Han Solo to drugi z trzech filmów w serii *Gwiezdne wojny: historie*. Trylogia ta nie zajmuje się główną historią kosmicznej sagi, ale koncentruje na wydarzeniach jej towarzyszących, dziejących się w tym samym uniwersum. Poprzedni film z tej serii, czyli *Łotr 1*, przedstawiał jeden z pobocznych wątków Gwiezdných Wojen – zdobycie planów Gwiazdy Śmierci, natomiast *Han Solo*, jak można się domyśleć, opowiada o wcześniejszych losach jednego z głównych bohaterów czwartej części cyklu: *Gwiezdne wojny IV: Nowa nadzieja*. W tamtym filmie, który premierę miał w roku 1977, w roli Hana Solo wystąpił Harrison Ford. Nie tylko przyczynił się on do gigantycznego sukcesu filmu, ale był jedynym spośród odtwórców głównych ról, którego kariera tak wspaniale się rozwinęła.

Han Solo odróżnia się od pozostałych głównych postaci cyklu Gwiezdných wojen. Większość z nich, jak Luke Skywalker czy księżniczka Leia, jest albo plastikowa, albo posągowa, ocierają się o płaski kicz lub przeciwnie – sięgają wyżyn tragedii. Natomiast Solo należy do zupełnie innej kategorii bohaterów, określonej przez sprzeczności i niejednoznaczności. Jest twardzielem o gołębiem sercu, słodkim draniem, uroczym łajdakiem, pozornie cynicznym, ale w głębi duszy idealistą i romantykiem. Jeśli poprzednikiem Luke'a Skywalkera jest Edyp, to Han Solo jest następcą Ricka Blaine'a z *Casablanki*. Tego rodzaju niejednoznaczne postacie w ogromnym stopniu zależą od talentu aktorskiego ich odtwórców. Gdyby Han Solo trafił na mniej charyzmatycznego aktora niż Harrison Ford, pewnie wypadłby mdło albo karykaturalnie. Tymczasem jednak przyćmił pozostałe role.

Ważną cechą tego rodzaju niejednoznacznych postaci jest atmosfera tajemniczości, która je otacza. Zanurzeni w nieznaną, mroczną przyszłość, tacy bohaterowie są jeszcze bardziej intrygujący. Z tego powodu *Han Solo* musi rozczarować. Jakkolwiek ciekawie zrealizowany byłby ten film, odziera on późniejszego, dojrzałego bohatera z aury niedopowiedzenia i niejasności. Z drugiej strony fani chcą poznać wcześniejsze dzieje jednej z ulubionych postaci uniwersum Gwiezdných wojen, a ich głos bardzo się liczy. Widać tu jedną z istotnych cech współczesnej kultury popularnej: pojedyncze dzieło jest mniej istotne niż system rozrywkowy, do którego należy.

Istotna jest przy tym także siła fanów. Wiadomo, że tego rodzaju filmy adresowane są głównie do nich, można więc zastanowić się, na ile są oni współtwórcami: pośrednio jako grupa o określonych oczekiwaniach, wyrażanych na przykład na forach internetowych, a czasem nawet bezpośrednio – jako pomysłodawcy pewnych rozwiązań. Ponieważ to fani są głównymi adresatami *Hana Solo*, film jest pełen nawiązań do innych części sagi i aluzji do różnych wydarzeń, postaci i miejsc z uniwersum Gwiezdných wojen. Rozpoznanie niektórych z nich wymaga pewnej wiedzy: widzimy na przykład, że Han już jako chłopiec nosi ze sobą kostki do gry, ale tylko niektórzy, lepiej poinformowani widzowie rozpoznają w nich jego późniejszy amulet. Takich nagród za spostrzegawczość i znajomość pozostałych filmów jest sporo. Nie utrudniają one jednak zrozumienia tym widzom, którzy słabiej orientują się w świecie Gwiezdných Wojen. Widać tu jednak, jak kultura popularna buduje własny system kompetencji i nagradza przyjemnością tych, którzy dobrze się w nim orientują.

Recenzenci piszący o *Hanie Solo* chwalą albo krytykują grę aktorską Aldena Ehrenreicha, który wcielił się w młodego bohatera. Bez względu na talent aktora, który zresztą gra całkiem dobrze i ma w sobie młodzieńczy wdzięk, jego wysiłek odziera późniejszego Hana

z tajemniczości. Paradoksalnie, lepiej wypada pod tym względem ukochana bohaterka, grana przez Emilię Clarke Qi'Ra. Stworzona przez nią z nieco drewnianym wdziękiem postać femme fatale – kobiety fatalnej – jest chłodna i pełna niedopowiedzeń, a przez to bardziej interesująca.

Warto zastanowić się nad warstwą wizualną *Hana Solo*, w szczególności nad kostiumami i scenografią, które współtworzą świat Gwiezdných Wojen. Część akcji filmu dzieje się na biednej, przemysłowej planecie Korelia, z której pochodzą Han i Qi'Ra. Wygląd tego miejsca i kostiumy postaci przywodzą na myśl wschodnie gułagi i ponure komunistyczne miasta albo też nazistowskie Niemcy lat 1930. Niektóre ujęcia wyglądają wprost jak wyjęte z filmu o sowieckiej tyranii albo prześladowaniach w czasie Holokaustu. Wynika z tego interesujący wniosek, że nawet w gatunkach opartych na czystej fantastyce twórcy nie mogą całkowicie oderwać się od rzeczywistego świata. Muszą odwoływać się do obrazów i pojęć dobrze znanych widzom, żeby wzbudzić w nich odpowiednie nastroje i przekazać myśli. Jeśli więc młody Han wychowuje się jako dziecko ulicy, to aby było to dla widzów oczywiste, film odwołuje się do repertuaru wizualnego kojarzonego z rosyjskimi bezprizornymi.

Ten mroczny początek różni się jednak od głównej części filmu, której tonacja jest zdecydowanie lekka. Nawet ważny dla całej sagi motyw wolności zostaje wykpiiony przez wprowadzenie postaci drugiej pilot statku Sokół Millennium, żeńskiego robota L3-37, którego życiową obsesją jest wyzwolenie robotów spod ciężarku niewolniczej pracy.

Korzystając z rozbudowanego systemu rozrywkowego Gwiezdných wojen, losy Hana Solo można wykorzystać do wytłumaczenia trudnego pojęcia, jakim jest fikcja artystyczna. Wcześniejsze dzieje tego bohatera zostały bowiem już opowiedziane w cyklu powieściowym Briana Daleya *The Han Solo Adventures*, wydanym w ostatniej dekadzie XX wieku. Została tam przedstawiona inna wersja niektórych wydarzeń, na przykład spotkania z Chewbacą. Czy można więc powiedzieć, że jedna z tych historii jest prawdziwa, a druga fałszywa? Nie ma przecież żadnego sposobu, żeby je zweryfikować: każda jest wytworem wyobraźni i to jest właśnie główna właściwość fikcji artystycznej. Wynika z tego, że filmy i powieści nie tyle „opowiadają”, ale raczej w pewien sposób stwarzają wydarzenia i postacie.

Hana Solo jest rozrywką zarówno dla zagorzałych miłośników Gwiezdných wojen, jak i dla tych, którzy podchodzą do tego cyklu z dystansem. Dostarcza też sporo materiału do refleksji nad współczesnym kinem i kulturą popularną.

[<http://edukacjafilmowa.pl/han-solo-gwiezdne-wojny-historie-2018/>]

Na podstawie materiałów:

<https://www.filmweb.pl/film/Han+Solo%3A+Gwiezdne+wojny+-+historie-2018-714149>

http://www.movienewsletters.net/photos/POL_213940R1.jpg

[dostęp: 20.08.2018 r.]